

பேருளாளன் பெருந்தேவிர்தாயர் திருவடிகளே சரணம்

பகவத்கீதாஸாரஸங்க்ரஹம்

ஐகதாசார்ய விம்ஹாஸநாதிபதி மஹாமஹிபேரத்யாய
பெருமாள்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கோகாரியர் எழுதியவை.

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

(பரிதாவினாழை தையீ ஹஸ்த நகக்தாம்.)

கர்நாடக மாணா ஆபீஸ்
என்செயர்-3.

1973

ரூ. 1-00

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம:

பகவத்கீதாஸாரஸங்க்ரஹம்

1. ஸர்வேச்வரன் உபாஸிபூதிநாதனென்று கொண்டாடப்படுகிறான். வீலா விபூதியும் நித்யவிபூதியுமாகிய மண்ணிலுக்கும் வீண்ணிலுக்கும் உபய விபூதிகளெனப் படும். *அருளார் திருச்சக்காததால் அகல் மெகம்பும் நிலனும் இருளார் வினிகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்று (திருவிருத்தத்தில்) நம்மாழ்வாரும், *பொங்கோதன் குழந்த புலனியும் வீண்ணிலும் அங்காதுஞ் சோரா'மே யான்கின்றவெம்பெருமான்* என்று (நாச்சியார் திருமொழியில்) ஆண்டாளும் எம்பெருமானுடைய உபயவிபூதி நிர்வாஹகத்வத்தைப் பற்றிப் பெண்பாசுரங்கள் அறியத்தக்கன. நித்யவிபூதிக்கு எதிராயிருக்கின்ற இந்த வீலாவிபூதியை மானாணிகள் 'திருந் துமாநாவம்' என்று வழங்குகிறார்கள். இம்மண்ணிலும் இருளை மலித்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யன் சந்திரன் அக்ஷி முதலிய உடர்ப்பொருள்களால் 'பொக்கமுடியாத அகவிருள்' [அஜ்ஞாநாதகாரம்] இங்கு இருளெனப்படுவதெனது. "அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம்" என்று ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியும் சொல்லிவைத்தார்.

2. இப்படிப்பட்ட அகவிருளை அகற்றுவதற்காகப் பேரருளாளான எம் பெருமான் *கலைகளும் வேதமும் நீதிநாலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையிலுள்ளன பொது* என்று திரு மல்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ச்ருதியிக்குத்திறாண புராணதிகளான நானா சாஸ்த்ரங்களை யுபகரித்தருளினான். அப்படி உபகரித்தவிடத்தில் ஸத்வரகமாகப் பணநூல்களையும் அத்வாரகமாகச் சில நூல்களையும் இவ்வுலகில் அவதரிப்பித்தருளி னான். வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளைத் த்வாரமாகக் கொண்டு அவர்கள் வாயிலாக வெளியிட்டவை ஸத்வாரக மெனப்படும். அப்படி யன்றிக்கே தானே ஸாக்ஷாந்தாக வெளியிட்டவை அத்வாரக மெனப்படும். இப்படிப்பட்ட அத்வாரக சாஸ்த்ரங்களுள் பகவத்கீதாசாஸ்த்ரமென்பது தனித்திற்று விளங்குகிறது.

3. *வேதேஷு* பொருஷாம் ஸந்தித் தர்மசாஸ்த்ரேஷு* மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புரானேஷு* வைஷ்ணவம்* வேதங்களுக்கும் புரணைகளுக்கும், தர்மசாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே மதுஸ்ம்குதியும், மஹாபாரதத்திற்குள்ளே ஸ்ரீ கீதை யும், புராணங்களுக்குள்ளே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் சிறந்தவை யென்று சொல் லிற்று. பஞ்சம வேதமாகப் புகழப் படுகின்ற மஹாபாரதத்தினுள்ளே கீதோப நிஷத்தென்று குலாவப்படுகின்ற பகவத்கீதையானது பெரும்பாலும் ஸகலமதஸ்தர் களாலும் உச்சிமேல்வைத்து மெச்சப்படுகின்றதென்பது உலகமறிந்தது. உபநிஷத் துக்களின் அரியபெரிய பொருள்களெல்லாம் இதுதன்னில் அடங்கிக் கிடக்கின்றமை யால் எப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களுக்கும் வியாக்கியானங்களின் உதவியின்றி இதன் பொருள் அறிய முடியாததாயிருக்கும். ஆனபற்றியே பஸ்பல மஹான்களும் மஹாசார்யர்களும் மேதான்களும் இதற்கு அனேக வியாக்கியானங்கள் இயற்றி யுள்ளார்கள். மூலத்தின்மேல் ப்ரதிபதவியாக்கியானமாகவும் பொழிப்புரையாகவும், கருத்துரையாகவும், உபந்யாஸ ரூபமாகவும், ஆராய்ச்சி யுருவமாகவும் மற்றும்

பலவிதமாகவும் கீதைக்கு அமைந்திருக்கின்ற விவரணைகள் என்னுதற்கரியன. இவை இரண்டொரு பாஷைகளில்ல; ஐந்தாறு பாஷைகளிலுமல்ல; உலகில் எத்தனை பாஷைகள் நடையாடுகின்றனவோ, அத்தனை பாஷைகளிலும் தோன்றியுள்ளன. இது கொண்டே இதன் ஒப்புயர்வற்ற மஹிமை அறியற் பாலது.

4. எத்தனை வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் 'மதத்ரய பாஷ்யம்' என்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கப்பட்டு வருகின்ற மூன்று பாஷ்யங்களே வைதிகவுலகில் அதிகமான ப்ரஸித்தியை யடைந்திருக்கின்றன. வட இந்தியாவில் வல்லபமதத்திற்கு அதிகப்ரசாரம் காண்பதனும் ஆசியாவில் பாக்சர்ய வியாக்கியானமும் சிறந்ததாகக் குலாவப்படும். நமது நாட்டில் சங்கராசார்யர்வற்றிய அத்வைதபரமான பாஷ்யமும், ஸ்வாமி வெம்பெருமானார்வற்றியதுவின விஷ்டாத்வைதபரமான பாஷ்யமும், ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்த ரெய்னும் மத்வாசார்யர்வற்றிய த்வைத பரமான பாஷ்யமும் இவற்றுக்கு சிஷ்யரீனங்கள் இவற்றிய மனைகளும் ப்ரஸித்தி பெற்று விளங்குகின்றன. பகவத்ராமாநுஜர் அருளில் செய்த பாஷ்யமும் அதற்கு வேதாந்த நேசிகனருளிய தாத்பர்யசத்தீக ரெய்னும் மனைகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் மிகவுயர்ந்த வந்தானத்தை யடைகித்து வருகின்றன.

5. மதத்ரய பாஷ்யங்களென்று குலாவப்படுகின்ற ரெனே குறித்த மூன்று பாஷ்யங்களும் ஸம்ப்கேபமான முறையில் அவதரித்தவை யெனினும், மத்வாசார்ய பாஷ்யமானது மிகவும் ஸங்க்ஷிப்தமாகத் தோன்றியது. சங்கராசார்ய பாஷ்யமானது அனைவிட சிறிது விரியாகத் தோன்றியது. பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமானது ஆவச்யக விஷயங்களைச் சிறிதும் விடாமலும் அதாவச்யக விஷயங்களை அடியோடு ஏற்றுக்கொள்ளாமலும் பரம பொக்ஷமான பத்தியில் அவதரித்துள்ளது. உலகில் அவரவர்கள் தம்தம் ஸம்பிரதாய நூல்களைப் புகழப் பிறத்தவர்களாதலால் அதற்குச் சேர நாம் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைப் பரசம்ஸிப்பதாகச் சிலர் நினைக்கவுங்கடும். வஸ்து ஸ்திதியில், எந்த மதத்தைச் சேர்த்தவரும் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைக்கண்டு ஈடுபடுகதை நாம் காண்கிறோம். மூலத்தினுள்ள ஒரு பதத்திற்கும் அர்த்தம் செய்யாத விடாமலும் பொருத்தமான அவயக்ரமங்களையும் அர்த்தங்களையும் காட்டியும் அருளிச்செய்யப்பட்ட பாஷ்யம் இத்தோன்றி யென்று நாம் கூசாமல் கூறலாம். இது அபிமானத்தில் சொல்லப்படுகிற வார்த்தை யென்று பிறர் நினைத்தாலும் நினைத்திருக்க. விவேகிகளான வானுடைய மனமும் ஒருங்கே இசையக்கூடிய வார்த்தையே இது என்பது வஸ்துவிதி.

6. ஒவ்வொரு க்ரந்தத்திற்கும் அவதாரிகையுண்டு. ஆனால் அந்த அவதாரிகையானது பெரும்பாலும் வியாக்கியானகாரர்களால் விவரிக்கப்படும். அது மூலக்ரந்தத்தில் இல்லாமலிருக்கும். திருவாய்மொழிக்கு முதல் சரிய்பதியென்றும் இரண்டாம் சரிய்பதியென்றும் மூன்றாம் சரிய்பதியென்றும் அவதரித்துள்ள அவதாரிகைகள் வியாக்கியானகாரர்களினால் அமைக்கப்பட்டவைபோலன்றி மூலமான திருவாய்மொழியில் அவதாரிகையாக ஓரகாரமும் கிடையாது. கீதையில் அப்படியன்றிக்கே முதலந்யாயம் மூலமும் அவதாரிகையாகவே தோன்றியுள்ளது. 'இந்த நூல் எதற்காக அவதரிக்கின்றது' என்பதை விசதமாக நிரூபிப்பதுதானே

அவதாரிகை. அதனை நாம் பிறர் வாயினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமல் கீதையைக் கொண்டே நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோமாதலால் இதற்கு அவ தாரிகையும் இதிலேயே பொருந்தியிருக்கிறதென்று சொல்லத்தட்டில்லை.

7. கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதனனிடம் தூதுசென்று ஸமாதான வழிகள் பல பேசியும் "விரபோக்யா ஷண்மதா" ஆகையாலே போர்க்களத் தில் வீரத்தனத்தைக் காட்டி வெற்றி பெறுமவர்களே ராஜ்யமாளக் கடவர்கள் என்று த்ருதராஷ்டிர வகுப்பினர் கூற, பிறகு யுத்தமே நடத்தக் கடவதாக முடிவு பெற்றது. இருவகுப்பினரும் படைத்துணை வேண்டிக் கண்ணபிரான் பக்கவிலே வந்தார்கள். துரியோதனன் கண்ணபிரானைத் துணையாக விரும்பவில்லை. *க்ருஷ்ண ச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணதாதாச்ச பாண்டவா:* என்னும் புகழ் பெற்ற பாண்டவர்களுக்கே கண்ணபிரான் துணைவனாக நிற்கவேண்டிற்று. பக்த பரதத்திர னான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா தன்னுடைய பரமபக்தனான அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப் பாசனாயிருந்துகொண்டு குருகேஷத்திரமென்னுமிடத்தில் வந்து போர் புரிய அணி வகுத்து நின்றனன். அப்பொழுது அர்ஜுனன் கண்ணபிரானைநோக்கி 'பெருமானே! இந்தப் போரில் யான் யாருடன் போர் புரிவது தகுதியானது? துர்ப்புத்தி வாய்ந்த துரியோதனனுக்குத் துணைபுரிவதற்காக யார் யார் வந்திருக்கிறார்களென்பதை நான் கண்டு தெரிந்து கொள்ளுமாறு தேரை இரண்டு சேனைகளினிடையில் நிறுத்த வேண்டும்' என்று கூற, அப்படியே கண்ணபிரான் இரண்டு படைகளினிடையே தேரை நிறுத்தி 'அர்ஜுனா! இவ்விரு படைகளிலுமிருக்கின்ற போர்வீரர்களைப் பாராய்' என்றனன்.

8. அப்போது அர்ஜுனன் போர்க்களத்தில் வந்து நின்றிருக்குமவர்கள் தந்தைகளாயும் புத்திரர்களாயும் பேரன்மார்களாயும் தோழன்மார்களாயும் மிகுப் பது கண்டு அவர்களிடத்து இரக்கங்கொண்ட மனத்தனாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நோக்கி 'கண்ணா! போர்புரிய ஆயத்தர்களாயிரா நின்ற இந்த உற்றுகுறவினரைக் காணவே எனது காண்மல தனுசு கையில் நின்றும் சேர்க்கின்றது; என்னுடல் எரிகின்றது; மயிர்க் கூச்செறிகின்றது; தேஹம் நடுங்குகின்றது; நான் நிற்கமாட்டேன்; என் மனம் குழம்புகின்றது; அபசகுனங்கள் காண்கின்றன; அமார்க்களத்தில் இவ்வுறவினர் களைக் கொன்று நான் என்ன நன்மையடையப் போகிறேன்? எனக்கு யுத்தமும் வேண்டா, யுத்தத்தில் வெற்றியும் வேண்டா; இராச்சியமும் வேண்டா, இன்பமும் வேண்டா; உற்றுகுறவினர்களோடு கூடிக் கனித்து வாழ்வதற்காகவன்றோ பொருட் செல்வம் விரும்பப்படுகின்றது; அன்னவர்களைவரும் உடலையும் உயிரையும் செல் வத்தையும் பொருள்படுத்தாது போர்புரிய வந்து நிற்கின்றனரே. அவர்களை வென்று கொன்ற பின்பு இந்த ராஜ்யத்தினுண்டாகு மின்பம் யாதோ? பிறகு நான் பிழைத்திருந்துதான் என்ன பயன்? மூவுலகவின்பமும் கிடைப்பதா யிருந்தா லும் நான் இவர்களைக் கொல்லமாட்டேன். இந்த அற்ப பூமிக்காக இவர்களைக் கொல்ல நினைப்பதும் ஏலாதது. நெருப்பிட்டுக் கொல்பவர்கள், விஷமிட்டுக் கொல் பவர்கள், பிறகுடைய தனக்களையும் பூமியையும் மாதரையும் கொள்ளுகொள்பவர் களான ஆகதாயிகளைக் கொலை செய்வதில் குற்றமில்லையாகையாலே அப்படிப் பட்டவர்களில் தலைவர்களான இத்துரியோதனனிடவர் கொலை செய்யத் தகுந்தவர்

களையொன்றும் இவர்களைக் கொல்ல நான் விரும்புகின்றிலேன். இந்த பந்துக்களைக் கொண்டு நான் எப்படி ஸுகமடைவேன்? க்ருஷ்ணா! ராஜ்ய ஸுகங்களுக்காக உறுவினரைக் கொல்வது பெரும்பாதகமல்லவோ? ஆகையால் அஸ்தர் சஸ்தர்வ் களை நான் பிரயோகிக்கப் போகிறதில்லை. பிரயோகியாமல் வாளா நிற்கு மென் னைத் துரியோதனாதிகள் கொன்றுபோதிலும் அதனால் எனக்கு வருத்தமில்லை; அது எனக்கு கேஷமேயாகும்—என்று கூறி விட்டைக் கீழ் பொகட்டு வருத்தமும் கலக்க மும் மிகப் பெற்றுத் தேரிடையே உட்கார்த்து விட்டான்; என்கிற விதுவே நாற்பத் தேழு சுலோகங்கள் கொண்ட முதலத்யாயத்தின் பிரமேயம்.

9. இப்படி அஸ்தர்வ் கலங்கின அர்ஜுனனுடைய கலக்கத்தைப் போக்கி அவனை யுத்தத்திலே மூட்டுவதற்காகக் கண்ணபிரான் இரண்டாமத்யாயத்தினிருந்து பல பல வுபதேசங்களைச் செய்தருள அவனும் தெளிவு பெற்று 'ஸ்திதோஸ்மி கதஸந் தேஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ' என்று சொல்லிப் போர புரிய இசைந்தானென்பது கதைதரின் முழுப்பொருள். இவ்விஷயத்தில் புத்திமான்கள் முக்கியமாக ஆலோசிக் கத் தக்கவை இரண்டு விஷயங்களுண்டு. யுத்தத்திற்குக் குதூஹனியாய்வந்து சேர்ந்த அர்ஜுநன் யுத்தாடம்பரம் செய்ய வேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் தேர்ப் பாகனாராநின்ற தேவனை நோக்கி உபயஸையங்கனியுமிருக்கிற பந்துக்களை இன்னுரின்னரென்று பார்ப்பதற்காக இந்தத் தேரைச் சிறிது முன்னே கொண்டு போய் உபயஸைகளின் முன்னே நிறுத்து என்னுனே; இப்போது அர்ஜுனன் இப் படிச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. ஏற்கெனவே இவன் தெரிந்துகொள் ளாத அம்சம் என்ன இருக்கிறது? யுத்தத்தில் எதிரிகளாக வரப்போகிறவர்கள் அல்லது வந்திருக்கிறவர்கள் இன்னுரின்னரென்பதை அர்ஜுனன் இந்நிருமுன் தெரிந்து கொள்ளாமல் இனிமேலா தெரிந்து கொள்ளப்போகிறான்; இல்லையே. அவர் களை யெல்லாம் வனதத்தொழிக்க வேணுமென்கிற ஊக்கங்கொண்டே போர்புரிய ஆயத்தனாய் வந்துநின்றவன் இப்போது இன்னுரின்னார் போர்புரிய வந்திருக்கிறார் களென்பதைக் கண்டறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றது சிறிதும் பொருத்தமாக இல்லையே. இது எப்படி பொருந்தும்? இது முதன்முதலாக ஆலோசிக்க வேண்டிய விஷயம். இனி மற்றொரு விஷயமாவது, யுத்தம் பண்ணமாட்டேனென்ற அர்ஜு நனை யுத்தஞ்செய்ய இசைவிக்க வேண்டியதுதானே கண்ணபிரானுக்குக் கர்த்தவ் யம்; அதற்கு இவ்வளவு விஸ்தாரமான தோசாஸ்தரம் வேண்டிமா? 'அப்பா! நீ சுத்தரியனாகவாலே யுத்தஞ்செய்யக் கடமைப்பட்டவனாகிறாய். என்கிறவில் வளவை உபபத்திகளுடன் சொன்னாற்போதும்; இதற்கு ஒரு அத்வாயமே அதிகம். அத்தனையத்யாயங்கள் வளர்த்தியிருப்பது எதற்காக? என்பது. ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் ஆலோசித்துப் பொருத்தமான முடிவுகட்ட வேண்டியது அவச்ய மாயிருக்கின்றது.

10. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த இரண்டு விஷயங்களுள் மூத்தின் விஷயத்திற்கு முன்னம் மையாதாவம் தெரிவிக்கின்றோம். பகவான் ஸ்ரீ ராமசுவதாரஞ்செய்து *தச வர்ஷஸஹஸ்ராணி தச வர்ஷசநாதிச, ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா* என்றபடி பதினொராயிரமாண்டு இத்திலவுலகில் வாழ்ந்திருத்தும் எண்ணரி சேதநோஜ்ஜீவ நார்த்தமாக ஒரு சாஸ்த்ரமும் இட்டருளவில்லை; தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளின

பிறகு திருவுள்ளத்தில் இக்குறை மிகவும் தோன்றிற்று. அப்போதே திடமாக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டான்—அடுத்தபடி மண்ணுலகில் அவதாரம் செய்யும்போது மிகச் சிறந்ததொரு சாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பித்தே திருவேனென்று. சாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பித்தலென்றால் ஓடிப்புறத்திலே எழுதிவைப்பதன்று. அப்படியெழுதி வைப்பதில் ரஸமில்லை. ஒரு உத்தமாதிகாரிக்குத் தன் திருவாக்காலே நேராக உபதேசித்து அம்முகத்தாலே உலகில் பரவ வைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தான்.

11. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “ஜிதேந்த்ரியரீஸ் தலைவனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய் *கேசவஸ்யாத்மா வென்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு” என்று பின்னே லோகாசார்யர் புகழும்படியான பெருமைவாய்ந்த அர்ஜுனனையே உபதேசஸத்பாத்ரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினான் கண்ணபிரான். அரும்பெரும் பொருள்களை சிஷ்யனுனவனுக்கு உபதேசிக்கலாமே யல்லது மற்றையோர்க்கு உபதேசிக்கத் தகாது. அர்ஜுனன் இப்போது நண்பனென்னும் முறையிலுள்ளானே யன்றி சிஷ்யனென்னும் முறையிலில்லை. “அதிபரிசயாதவஜ்ஞா ஸந்ததகமநாத் அநாதரோ பவதி, மலயே பில்லபுரந்நரீ சந்தநதருகாஷ்டமிந்தநம் குருதே.” என்று ஒரு ஸுபாஷிதமுண்டே. மலயபர்வதத்தில் வாயும் குறத்திகள் சந்தனக் கட்டைகளை விறகாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களாம். எதுனாலே? அவ்விடத்தில் சந்தனகாஷ்டங்கள் மலிந்துகிடக்கின்றன. அவற்றோடே அவர்களுக்குப் பரிசயம் அதிகம். அதிக பரிசயமுள்ளவிடத்தில் அவஜ்ஞை தோன்றுவது இயல்பு. ஆகவே அவர்கள் சந்தனக்கட்டைகளின் பெருமையை யுணராமல் அவற்றை மிட்டுச் சமையல் செய்வதும் குளிர்காய்வதுமாயிருக்கிறார்கள். அதுபோல, கண்ணன் பக்கலில் அதிக பரிசயமுள்ள அர்ஜுனனுக்கு சிஷ்யத்வமிருக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ. சிஷ்யவ்ருத்தி செய்யாதவனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாதாதலால் இவ்வர்ஜுனனை எப்படியாவது சிஷ்யனாக்கிக்கொண்டு இவனுக்கே தோசாஸ்த்ரத்தை யுபதேசிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றினான் கண்ணபிரான்.

12. “கண்ணபிரானே! உனக்கு நான் சிஷ்யனாயிருக்கின்றேன், எனக்குத் தத்ஸோபதேசம் செய்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்திக்கும் படியாக அர்ஜுநனைச் செய்து பிறகு அவனுக்கு உபதேசிக்கவேணும். சிஷ்யத்வமென்பது எளிதாக உண்டாய்விடுமோ? “பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்... தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத்...” இத்யாதியுபநிஷத்தின்படி நிர்வேதமுண்டானால்லது சிஷ்யத்வ முண்டாக மாட்டாதாகையாலே அர்ஜுனனுக்கு சிஷ்யத்வ ப்ராப்திக்கு அல்கமாக நிர்வேதமுண்டாகவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அந்த நிர்வேதத்தை யுண்டாக்குவதற்கு ஸமயமெதிர்பார்த்திருக்கிறான் கண்ணபிரான்.

13. இப்பெருமான் ஸந்திபண்ணிவைப்பதாகப் புகுந்து, முடிவில் போர் செய்வதையே திடப்படுத்திக்கொண்டு, ஸமயத்தில் தோசாஸ்த்ரத்தையுபதேசிக்க இடம் பெறுவதற்காக அர்ஜுநனோடு ஸாமாநாதிகரணயம் [சேர்த்தி] எரித்திக்கும் பொருட்டு இவனுடைய தேரில் இருப்புப் பெறுவதற்குத் தேர்ப் பாகனாயிருக்க இசைந்து அவனோடும் அவனுடையாரோடுங்கூட குருகேத்திரம் வந்து சேர்ந்து.

யுத்தத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னே பந்துக்களைக் கண்டு மோஹிப்பதென்ன? அதனால் சோக விஷாதங்களை படைவதென்ன ஆகிய இவற்றை யுண்டாக்கி, ஆக இவ்வளவால் சிஷ்யந்வத்திற்கு அங்கமான நிர்வேதத்தை யுண்டாக்குவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, மேலே பத்தாவது அத்தியாயத்தில் *அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபலோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே* என்று தானே யருளிச்செய்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாக விருக்கும் சக்தியினால் இப்போது போர்புரிய வந்து நிற்கும் உற்றுகுறவினர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்பதோராயையை அர்ஜுனனுக்கு உண்டு பண்ணினாயிற்று.

14. இரண்டாமத்தியாயத்தில் பதினொராவது ச்லோகமாகிய “அசோச்யாந் அந்விசோசஸ்தம் ப்ரஜ்ஞாவாதாமச்ச மாஷஸே, கதாஸநிந் அகதாஸஸ்ச நாதுசோசத்தி பண்டிதா:” என்கிற ச்லோகத்தான் உபதேசத்தின் உபக்ரமமாக வுள்ளது. இதற்கு முன்னே அர்ஜுனன் வாயில் “சிஷ்யஸ் தேஹம் சாநி மாம் த்வாம் ப்ரபந்தம்” என்று வெளிவந்திருக்கிறது. ‘கண்ண! எனக்கு தர்மாதர்மங்கள் தெரியவில்லை; எனக்கு ச்ரேயஸ்ஸென்று நீ அறுதியிட்ட பொருளை எனக்கு உரைப்பாயாக. உனக்கு நான் மித்திரன் மாத்திரமல்லேன்; சிஷ்யனுமாகிறேன்; இதோ உன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பாசிக்கிறேன் காண்; எனக்கு ஹிதா ஹிதங்களை யுபதேசிப்பாயாக’ என்று அர்ஜுனன் சொல்லும்படி சொல்லப்பட்டான் கண்ணபிரான். இந்த பிரார்த்தனையைப் பெருமல் சிறந்த சாஸ்த்ரத்தை யுபதேசிப்பது தருதியன்றாதலும், நிர்வேத மில்லாதவனது வாயில் இந்த பிரார்த்தனை வெளிவராதாஸையானும் இத்தகையதும் கண்ணபிரான் செய்துவைத்தவொரு நாடகம் என்பது அறியத்தக்கது. ஆகவே அர்ஜுனனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் அவன் றன்னுடைய ஸ்வபாவந்தானுண்டானதன்று, மாயப் போர்த் தேர்ப்பாகனுடைய மாயமத்திரம் செய்வித்த செயல் என்றதாயிற்று. இல்லையாகில் தோசாஸ்த்ரம் அவதரிக்க அவகாசமே யிராதன்றோ.

15. போர்புரிய மாட்டேனென்ற அர்ஜுனனைப் போரில் மூட்டுவதற்கு இந்த தோசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களித்தனையும் வேண்டுமோ? கூத்தியதர்மோபதேச மொன்று போதமே: ப்ரக்குதத்திற்கு அநபேக்ஷிதங்களான அதிகவிஷயங்களை இதில் பரக்கக்கூறி விடுப்பது என்? என்கிற இரண்டாவதான ஆலோசனைக்கு இனிச் சொல்லுகிறோம். ஏதோ வொரு வியாஜத்தையிட்டு அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிடவேண்டுமென்று துணிந்த கண்ணபிரானது திருவாக்கில் இது ஆவச்யகம், இது அதாவச்யகம் என்று வரையறுக்க நாமார்? விஷயங்களானவை ப்ரஸக்தம் அநுப்ரஸக்தம் என்று இருவகையாகுமன்றோ? எந்த சாஸ்த்ரமும் ப்ரஸக்த விஷயங்களோடு மட்டும் நிற்காது. அநுப்ரஸக்த விஷயங்களும் சேர்ந்தே நிற்கும். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தம்முடைய தோபாஷ்ய அவதாரி கையின் முடிவில் “பாண்டுகதய யுத்தப் பிராத்தஸாஹதவ்யாஜேத பரமபுருஷார்த்த விஷயமோகஷஸ தததயா வேதாந்தோ நிதம் ஸ்வவிஷயம் த்விதாநகர்மா நுக்குறீதம் பக்தியோகமவதாரயாமாஸ” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸலக்திகளை இங்கே அநுஸந்திப்பது. அர்ஜுனனை யுத்தத்தில் உத்ஸாஹப்படுத்துவது என்பது வ்யாஜமாத்ரமென்றும், பரமபுருஷார்த்தமான மோகஷத்திற்கு ஸாதனமாக வேதாந்தங்களில்

ஓதப்பட்டதாய் ஜ்ஞானகர்மங்களை அங்கமாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பக்தி யோகத்தை அவதரிப்பிப்பதுதான் இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்திற்குப் ப்ரதான லக்ஷ்யமென்றும் தெரிவித்தருளினாயிற்று. ஆகவே முழுக்ஷுக்களுக்கும் ஜ்ஞாதவ்யங்களான ஸகலார்த்த ஸாரங்களுக்கும் இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தில் தெள்ளமுதாக அமைந்துள்ளன வென்றதாயிற்று.

16. இந்த கீதா சாஸ்த்ரமானது அர்ஜுனனுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் ஸம்வாதரூபமாக அவதரித்திருக்கச்செய்ததும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கும் ஸஞ்ஜயனுக்கும் ஸம்வாதரூபமாகவும் அவதரித்ததாயிற்று. கதை தொடங்கும்போதே “த்ருதராஷ்ட்ர உவாச” என்று அவன் பெயரைத்தான் திணிக்கவும் சொல்லவும் ப்ராப்தமாகிறது. த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனை தோக்கிப் கேட்க, குருகிஷத்ரத்தில் நடந்த செய்திகளை யெல்லாம் அவனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லுவதாகவும், கீதாசாஸ்த்ரமும் ஸஞ்ஜயன் வாயினாகவே வெளிவருவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. பதினெட்டாமத்தியாயத்தில் எழுபத்து மூன்றாவது ச்லோகத்தினாலே குருஷ்ணர் ஜாதஸம்ஸாதம் முடிந்து விட்டது. அதற்குமேதுள்ள ஐந்து ச்லோகங்களும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி முடிப்பதாக அமைந்திருக்கின்றன.

17. பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும்புகிற இருவகுப்பினருடையவும் சேனைகள் போர்புரிய ஆயத்தமாயிருந்த வளவில் வேதவ்யாஸ பகவான் தன் புதல்வனுன த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் வந்து ‘மன்னவனே ! இனி நடக்கப்போகிற யுத்தத்தில் உனது புத்திரர்கள் தவறாது விநாசமடையப் போகிறார்கள்; அந்த யுத்தத்தை நீ தேரில் காண விரும்புகின்றாயாகில் அதைக் காண்பதற்கீடான சக்ஷுஸ்ஸஸ உனக்கு அளிப்பேன்’ என்றார். அதுகேட்ட த்ருதராஷ்ட்ரன் ‘நான் அதைக் காண விரும்புகின்றி னேன்; உள்ளபடி அனைத்தையும் கேட்பிக்க வேணும்’ என்றான். அப்போது வேத வ்யாஸர் தம்முடைய சிஷ்யனும் த்ருதராஷ்ட்ர ஸாரதியுமான ஸஞ்ஜயனை யழைத்து யுத்தவிஷயத்தில் அவன் ஸர்வஜ்ஞனும்படி அநுக்ரஹம் செய்து, ‘ஆதி யோடந்தமாக யுத்த விருத்தாந்தங்கள் முழுவதையும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு நீ சொல் லக் கூடவாய்’ என்று நியமித்து (வ்யாணர்) தம் இருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தார். பிறகு ஸஞ்ஜயன் யுத்தரங்கத்தில் வந்து, அர்ஜுனனுக்கு கீதோபதேசம் செய்தருளா நின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரமாத்மாவின் முகாரவிந்தத்தில் நின்றுத் கீதாம்ருதத்தை ஸாக்ஷாதாக ச்ரவணம் பண்ணி வியாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினால் கிடைத்திருந்த திவ்யஜ்ஞானத்தாலே விவித விதெர விருத்தாந்தங்களைல்லாவற்றையும் தனக் கோர் அபாயமின்றிக்கே சுரதஸாமலகமாகக் கண்டுணர்ந்து அந்த யுத்தரங்கத்தில் நின்றும்போய் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் சேர்ந்து, யுத்தத்தைப்பற்றியே சித்தித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு யுத்தச்செய்திகளை முதலே பிடித்துச் சொன்னான். ஆக இந்த ஸம்வாதம் கீதாசாஸ்த்ரமாக உலகில் பரவி அனைவுரையும் புனிதமாக்கிக் கொண்டு வருகின்றது.

18. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மா வாஸ்தவமாகத் திருவவதாரம் செய்து, வாஸ்தவமான அர்த்தங்களை நிரப்பி வாஸ்தவமாக கீதாசாஸ்த்ரத்தை யவதரிப்பித்தரு ளினதாக ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனடியார்களான நாம் நம்பியிருக்கிறோம். ஸ்வாயி யிட்டருளின கீதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையிலும் மேலே பல ச்லோகங்களின்

பாஷ்யத்திலும் இந்த நம்பிக்கையே நமக்கு உபநித்தமாக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யஸ்வாமிகளியற்றிய பாஷ்யத்தில் ப்ரக்ரியை இதற்கு மாளுகவுள்ளது. அவர் தம்முடைய பாஷ்ய அவதாரிகையில் “பகவாந்...ஸ்வராயயா தேஹவாதிவ ஜாத இவ ச ஸோகா நுக்ரஹம் குர்வத் லக்ஷ்யதே” என்றொழுதிவைத்திருக்கக் காண்கிறோம். இதனால், பகவான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் செய்தருளவில்லை யென்றும், உண்மையான அவதாரம் செய்தருளவில்லையென்றும், மாயையினால் ஏதோ ஜனங்களை மயக்கிச் சுரட்டினதாகவும் சங்கராசாரியர் அபிப்ராயப் படுவதாக விளங்குகின்றது. இப்படி இவர் அபிப்ராயப்படுவதற்கு ஒரு காரணப்பாஸ முண்டு: அதாவதென்னென்னில்; மேலே நான்காமத்யாயத்திலே பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசினிருக்கையில் (4-6) “அஜோயி ஸந்த்வயயாத்மா பூதாநாமிச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்பயாத்மமாயயா.” என்றதில் ‘ஆத்மமாயயா ஸம்பவாமி’ என்றுள்ளது. இதற்கு உண்மையான பொருள் எதுவோ அது பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரமாண ப்ரதர்சந புரஸ்ஸாமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. “ஆத்மமாயயா—ஆத்மீயயா மாயயா, ‘மாயா வயு நம் ஜ்ஞாணம்’ இதி ஜ்ஞாநபர்யாயோத்ர மாயா சப்த: ததா சாபியுத்தப்ரயோக:—‘மாயயா ஸததம் லேத்தி ப்ராணிநாஞ்ச கபாகபம்’ இதி. ஆத்மீயேந ஜ்ஞாதேந ஆத்மவஸிகல்பேநேத்யர்த்த:” என்பன தோபாஷ்யத்தில் அங்கு ஸ்வாமியருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள். வைதிகநிகண்டிலையும் அதையதுஸரித்த அபியுத்த ப்ரயோகத்தையும் காட்டி ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாணமே இங்கு மாயாசப்தார்த்த மென்று ஸ்வாமி நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதுதான் மஹாநிகளின் அபிப்ராயத்திற்கு மிகவுயிணங்கிய ப்ராபாணிகமான பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணத்தில் (6-5-84) “இச்சாக்ருஹிதாபிமேதோந தேஹ:” என்று, மாயாசப்தஸ்தானத்தில் இச்சாசப்தத்தை நிலஸந்தேஹமாக இட்டு, பகவான் தன்னுடைய இச்சையினாலே தனக்கு அபிமதமான பல தீவ்யவஸ்கக விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

19. இங்கு சங்கராசாரியர் “ஸம்பவாமி—தேஹவாத்வபவாமி, ஜாத இவ. ஆத்மமாயயா—ஆத்மநோ மாயயா, ந ப்ரமாந்ததத கோகவத்” என்று எழுதியுள்ளார். கானலானது தன்னிடத்தில் தண்ணீர் இக்காய்கிருக்கச் செய்தேயும் அது இருப்பதுபோல் காட்டுகிறதல்லவா? அப்படியே பகவானும் தான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணாதவனாகையாலே தன்னிடத்தில் தேஹமின்னாநிருக்கச் செய்தேயும் இருப்பதுபோல் மாயையினால் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான் என்பது சங்கராசார்யருடைய அபிப்ராயம். மாயா என்னுள் சொல்லுத்த பொய்யென்பதே இவர் கொண்ட பொருளாகும். அந்த நாலாவது அத்வாயத்திலேயே மேல் ஒன்பதாவது சிலோகத்தில் “ஜநம் கர்ம ச மே த்வியம் ஏவம் யோ ஜேத்தி நதவத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோஜீது” என்பதில் பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தையும் அவதார சேஷத்தையும் ஸத்யமாக எவன் அறிகிறானோ அவன் வர்த்தமான தேஹத்தை விட்டுடாழித்து மறுபிறவியடையாமல் தன்னையே ஈண்டவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றான். “மே ஜநம் கர்ம ச ய: நத்வந: யேநி” என்றிருப்பதை ஸ்வமதப்ரதிகவமாக நினைத்த சங்கராசார்யர் வெகு

சாதுர்யமாய் வேறுவிதமாக அத்வயம் காட்டியுள்ளார். தத்வத் என்பதை 'யோ வேத்தி' என்பதில் கூட்டாமல், தத்வத்: தேஹம் த்யக்த்வா' என்று உத்தரார் தத்திஸை அத்வயித்துப் பொருளுரைத்தார். அஃர் இவ்வளவு சீரமம் ஏதற்காகப் படுகெடுரென்றால், 'ஸர்பலாமி சூதாயாயா' என்றுள்ள விடத்தில் மாயா சப்தத்திற் குத்தாம் கொண்ட பொருளை பொருளென்றொ ஹொ அபிநிவேசத்தினால் தான்.

20. ப்ராமாணிகர்கள் இங்கு மத்யஸ்த நிலையில் நின்று ஒன்று குறிக்கொள்ள வேண்டும. தைத்திரீய யஜுர்ப்ரகநம்மணத்தில் காடக ச்ருதியில் மூன்றாம் ப்ரச்நத் தில் "யாவந்த: பாங்ஸயோ பூமே: ஸங்க்யாத: தேவாயாயா" என்று ஓதப்பட்டிருக் கின்றது. பூமியிலுள்ள மண்டுகள்களெல்லாம் தேவர்களின் மாயையினால் கணக் கிடப் பெற்றவையாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு மாயையென்பதற்கு பிறர் கூறும் பொருள் பொருத்தமாட்டாதென்பது வெளிப்படை. பூமியிலுள்ள பண் டுகள்கள் மனிதர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிட முடியாதவையாயினும் தேவர் களின் ஞானத்தினால் கணக்கிடக்கூடியவையே யாதலால் இங்கு 'தேவாயாயா' என்ற தற்கு 'தேவர்களின் ஞானத்தாலே' என்பதுதான் பொருளென்று யாவரும் நிரா கேபமாக இசையத்தக்கதாகும். வித்யாரண்யர் முதலான வேதபாஷ்யகாரர்களும் இப்படித்தான் இங்குப் பொருள் வரைந்துள்ளார்கள். ஆகவே (மாயா) என்பதற்கு 'மித்த்யா' என்று பொருள்கொள்வது பொருத்தமற்றதென்று தெளியக்கடவது.

21. அஸுரராகுஸாநிகள் செய்கிற செயல்களை மாயை யென்று சொல்லுவ துண்டு. அங்கும் மித்த்யா என்கிற அரித்தம் கிடையாது. ஆச்சர்யகரம் என்பது பற்றியே அங்கு மாயாசப்த ப்ரயோகம் பண்ணுவது. பின்னை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் அசித் ப்ரகரணத்தில் (10) "மாயையென்கிறது விசித்ர ஸ்குஷ்டி யைப் பண்ணுகையாலே" என்றருளிச் செய்தவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மண வாள மாமுலிகள் "அஸுரராகுஸாநி க்ரிஸயகளை ஆச்சர்யகரத்வத்தைப் பற்ற மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகுப்போலே இத்தையும் [ப்ரக்ருதியையும்] மாயை யென்கிறது விசித்ர ஸ்குஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது, ஒன்றுபோ லொன்றன்றிக்கே விஸ்மயநீயங்களான காரியங்களை ஜலிப்பிக்கை" என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம். "ததவி ஹ்யேஷா குணாயி மம மாயா துரத் யயா" (7-14) என்ற கீதா ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி ஹொ விசதமாக திருபித்தருளுகிறார். "அவ்வா மாயாசப்தவாச்யத்வம் அஸுரராகுஸாஸ்த்ராநி நாமிவ விசித்ரகார்யகரத்வேந.....அதோ மாயாசப்தோ ந மித்த்யார்த்தவாசி. ஐந்த்ரஜானிகரதிஷ்வபி கேநசிந்மத்த்ரேவஷதா திநா மித்த்யார்த்த விஷயாயா: பார மார்த்திக்யா ஏவ புத்தேருத்பாதகத்வேந மாயாவீதி ப்ரயோக: ததா மந்த்ரேள ஷதாதிரேவ ச தத்ர மாயா." இவ்வாதி திவ்யஸூக்திகள் அங்கு ஸேனிக்கத்தக் கவை. மாயாசப்தத்தின் உண்மைப் பொருளையுணராதே தவறான பொருளைக் கொண்டதன்பயனாகவே மாயாவாநிகளின் வாதங்கள் மிகமிக வளர்ந்துவிட்டன.

22. கண்ணபிரான் அவதரித்ததும் பொய், தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணினதும் பொய் என்று சொல்லும் பகஷத்தில் கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்ததும் பொய்யென்றே சொன்னதாகத் தேநிஸிடும். பொய்யான சாஸ்த்ரம் நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு

பலர் அந் துறந்தா ?

மீ. உருவாள் இ.

• ஸ்ரீ இலங்கைப்பூத

பிஸ்கி. ஆ(வ)ரும அர்

அடுத்து சீவோசுத்துன்

۱۰۰

வெள்ளாடிப் பரம புருஷனாகவே

...
...
...
...
...
...
...

நபஹா

ததாபி

என்று

தீரானுதிக்கை அவதரித்தே செய்தாக

த ஸ்ரீலீலா வகவலிதம்* என்று சொல்லப்பட்டது
கதியின் பொருள்.

இது கிடக்காந்ரும. நம்
நுபனிப்போம், அந்தரதி

“ஸாதவ: பரித்ராதா
என்று ஆகேஷபழுதிககக்கடும்,
அதை விவரிக்கிறோம்

ருஷள்ளத்திறகொண்டு இப்
எங்கே காண்கென் கன் துழாயமமர்ன்

தரிஸ ரு வகவலிதம்* என்று சொல்லப்பட்டது
கதியின் பொருள்.

காண பரஸக்தி தேயமில்லை.

எனக்குரியவன் வேதக்கடியதான். மேலாகத் தைப் பெற்றுவிட்டார்களாகில்
எனக்குரியவனையே அழித்துவிடுவான் என்று நினைத்தே எம்பெருமான் உங்களை தேவ
தாந்திரிகர்களாக ஆக்கிவைத்திருக்கிறான்; அவரவர்கள் பண்ணின புண்ய
கார்த்தியை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு படை கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்திர மர்
கத்தை எழுதிவைத்திருந்தான்; நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிரபலமான தீவின்களைச்
செய்திருக்கிறார்களால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் சாஸ்திரதேவதா பஜநம்
பண்ணுவதாக உங்களை உபேக்ஷித்தது வாயிற்று. மெடிய பாவங்கள் செய்த
பாவங்கள் பண்ணிவிடுவானால் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்திர மரியாதை அழிந்து
விடும். அங்ஙனம் அழியாமையாகவே உங்களை இப்பிறப்பில் திருத்திவைத்தது—
உங்களுக்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றிய பொருள் என்று பூருஷாசாரியர்கள்
உணர்த்தித்தருகிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனும் தரமிட்டாபநிஷத் தாத்தார்யரத்
தவரையில் "தத்தத் கர்மாநுருபம் பலவிதரணாத்" என்று இவ்வர்த்தத்தையே
விளக்கியிருக்கிறார். ஆகவே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உமது என்பதற்கு சாஸ்திர
தேவதாந்திரிகப் பொருள் தேறிவிட்டாடியால் இதை யடியொற்றியே ஸ்வாமி பாஷ்ய
தாத்தார்யரத்திடத்தில் ["அதேதாஸமி ஸோகே வேதேச"] என்றவிடத்தில்
இதைச் சப்தத்தை சாஸ்திர பரமாக நயப்படுத்தியிருப்பதென்று அறியக் கிடக்கிறது.
இதைத் தேவதாந்திரிகத்தை அப்பாசரத்தில் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சார்யர்
விளக்கியும் வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையும் எடுத்துக் காட்டியு மிருக்கிறார்கள்.

56. எம்பெருமானுக்கு முன்னே ஆளவந்தாரும் லோக சப்தத்தை சாஸ்திர
தேவதாந்திரிகப் பொருளில் ப்ரமாயாகம் செய்துள்ளனர். ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் (23) "ந
தத்தத் கர்மாநுருபம் பலவிதரணாத்" என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளா
வந்த பெரியவாச்சார்பிள்ளை "ஆதிரமடங்கு என்னும் பண்ணப்படாதது யாதோரு
தத்தத்தகருமமுண்டு அதிபாதகமஹாபாதகாதிகள், அது சாஸ்திரத்திலுமில்லை;....
அதுஷ்டாநாக்கள் பக்கல் இவ்வாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்திரத்தில் காணலாமிதே"
என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகனும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் அவ்விடத்தில்,
"ஸோகேதே அதேதேதி லோக:—ப்ரமாணம்; தஸ்மிந்நாஸ்தி: அப்ரமாணமித்
யாத்: அத்ர சாஸ்திரரூபப்ரமாணவிசேஷ விவாடி:" என்றருளிச் செய்தார்.
இவற்றுள் ஆளவந்தாரும் லோகசப்தத்தை சாஸ்திரபரமாகவே கொண்டாரென்று
விளங்காதின்றது. இப்படி ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் கொண்டது ஆழ்வா
ரருளிச்செய்த அடியொற்றிய யென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸைக்கி
தவியப் ப்ரவேசமற்ற மற்றையவர்கள் என்கும் லோகசப்தத்தை இவ்வளவு உபதேசங்
கொண்டக் காணாமையாலே. இனி அடுத்த அத்யாயத்திற்குச் செல்வோம்.

57. பதினாறு மத்யாயத்தில் தேவாஸூரவிபாகம் முக்கியமானது. தைவப்
தேவப் அஸூரப்பிறப்பு என்று பிறப்பிலேயே இருவகையுண்டு. (16-6.) "த்வௌ
ஸூரகௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூர ஏவச" என்று உலகத்திலுள்ள பிராணி
களுக்களை யெல்லாம் இரண்டே வகுப்பாக வகுக்கிறான் தோசார்யன். தைவ
வகுப்பு ஒன்று. அஸூரவகுப்பு மற்றொன்று. இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து

கொள்ள வேண்டாமாறுல் “தைவி ஸம்பத் விமோகதாய நிபந்தாய ஆஸூர் மதா” (16—15.) என்கிறவொரு பாதிச் சீலோகத்தை மனனம் பண்ணினாற்போதும், ஸம்ஸாரபந்தத்தில் தின்றும் விடுபட்டு ஸத்தியை யடையும் வழியைச் சிந்தனை செய்யும் வகுப்புதான் தெய்வவகுப்பெனப்படுவது. அப்படிப்பட்ட சிந்தனையின்றிக்கே அதேகதியை யடையும் வழியைத்தேடும் வகுப்புத்தான் ஆஸூர வகுப்பெனப்படுவது. இங்ஙனே சொன்னதைக் கேட்டவுடனே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் துக்கக் குறிகாணப்பட்டது. நம்மைக் கண்ணிரோன் தைவவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானே ஆஸூரவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானே தெரியவில்லையே யென்று அர்ஜுநன் கவலை யுற்று தின்றான். அதை யறிந்த கண்ணிரோன் உடனே யருளிச் செய்கிறான்—“மாகசல ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோஸி பாண்டவ!” என்று. அப்பா! நீ கவலை கொள்ளாதே, நீ தெய்வ வகுப்பில் சேர்ந்தவனென யென்று கூறி அவனைப் பரமான்ந்தப்படுத்துகிறான். தான் செய்யும் உபதேசங்களை அவன் ருசிவிச்வாஸங்களைநு கேட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றியே அவனைத் தைவஸம்பத்து வாய்ந்தவனாக அறுதியிட்டருளினன் கண்ணிரோன். நமக்கு ஆஸ்திக்ய முள்ளதா? நாஸ்திக்ய முள்ளதா? என்பது உலகில் அவரவர்களுடைய நெஞ்சுக்குத் தெரியுமன்றே. ஆஸ்திக்ய முண்டாகில் நம்முடைய பிறப்பு தெய்வப்பிறப்பு என்று தானே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அஃதில்லையாகில் ஆஸூரப் பிறப்பே நமக்கு வாய்த்ததென்று நிச்சயித்துக் கொள்ள என்ன தடை? இத்தீய பிறப்பின் தன்மைகளை மேலே பல சீலோகங்களினால் கண்ணிரோன் தானே நன்கெடுத்துக் கூறுகின்றான். “ந கௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே, அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஸூரதீஸ்வரம்” இதயாதிசுக் காண்க.

58. இனி, பதினேழாமத்தாயகத்திற் செல்வோம். இதில் மூவகையான தபஸ்ஸுக்களைக் கூறுகின்றான் கண்ணன். அவை சாரீர தபஸ்ஸென்றும், வாங்கிய தபஸ்ஸென்றும், மாநஸ தபஸ்ஸென்றும் வழங்கப்படுவன. “ஊன்வாட வுண்ணு துயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப் புனைந்தும் தொத்து, தான்வாட வாடத் தவஞ் செய்ய” என்றும், “காயோடு நீ கெனியுண்டு வீச கடுமையால் துகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயுடு நின்று தவஞ்செய்ய” என்றும் ஆழ்வார்கள் ஒருமிதமான உடல் தவத்தை யருளிச் செய்துள்ளார்கள். சிதாசாரியல் அருளிச்செய்வது அதலில் வேறு பட்டது. “தேவதீபஜ்ஞஞற்பாஜ்ஞபூஜநம் சௌசமாரஜவம், பிரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா சாரீரம் தப உத்யதே.” என்பது காயிகதபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் சீலோகம். பாகவானையும் அந்தணர்களையும் ஆசாரியர்களையும் பண்டிதர்களையும் வழிபாடு செய்வது, புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடுவது, நெஞ்சில் நினைத்தபடியே அனுஷ்டித்துக் காட்டுவது, மாதாநீளம் கண்டு காதல் கொள்ளாமை, பிராணி பிடைகள் செய்யாமை ஆகிய இவை காயிகதபஸ்ஸெனப்படும். “அறுத்தேவகரம் வாச்யம் ஸத்யம்ப்ரியஹிதம் ச யத், ஸ்வாத்யாயாபிப்பஸநம் சைவ வாங்க்யம் தப உத்யதே.” என்பது வாங்கியமான் தபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் சீலோகம். பிறரை நோவச் செய்யாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுவது, உண்ணாமையச் சொல்லுவது, பரியமும் நந்த முமானவற்றைச் சொல்லுவது, வேத மொதுவது ஆகியவனை வாங்கிதபஸ்ஸெனப்படும். “மநப்ரஸா தஸ்ஸௌம்யத்கம் மௌனமாத்மவிதீக்ரஹை, பாலஸயகத் திரீத்யேதத் தபோ மாஸஸமுத்யதே.” கோபம் முதலியன கொள்ளாமையாகிற மனத் தெவிவு, பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்க நினையாமையாகிற ஸௌம்யத்தன்மம் வாங்கிதபாபேசாமை, ஸதா தியானிக்கும் தகுந்த பரமபுருஷன் விஷயத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்துகை, வேற்றுவிஷயங்களில் சித்தனை கொள்ளாமை ஆகிய இவை மாநஸ தபஸ்ஸெனப்படும். இங்ஙனம் மூவகைப்பட்ட தபஸ்ஸு மறுபடியும் மூவகையாக வகுக்கப்படுகிறது; வாங்கிகமேன்றும் சாஜஸமேன்றும் தாமசமென்றும்.

59. இப்படி மூன்று மூன்றுக வகைப்படுத்தும் விஷயங்கள் பதினெட்டாமத்யாயத்தினும் பதின்மூன்றுகின்றன. அதில் ஸுகமானது ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும் மூன்றுகப் பிரிக்கப்படுகிறது. எந்த ஸுகமானது உபசரமதஸையில் விஷம் போல விருந்து பரிணாமத்தில் அம்ருதம்போலாகிறதோ அது ஸாத்விகமுகமாம். போகம் தொடங்கும்போது வேகு ஆயாஸஸாத்வமாயகமாயிவ துக்கம்போல் தோற்றும்; விபாகதஸையில் அப்பாஸ பலத்தாலே அதுவே அம்ருதம்போலாகும். இதுதான் ஸாத்விகஸுகம். “யத் ததக்ரே விஷயிவ பரிணாமே அம்ருதோபயம், தத் ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம் ஆத்மசுத்தி ப்ரஸாதஜம்” (18-57.) என்கிற ச்லோகத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

60. இதற்கடுத்த ச்லோகம்—“விஷயிவத் தீவஸம்போகாத் யத்ததக்ரே அம்ருதோபயம், பரிணாம விஷயிவ தத் ஸுகம் ராஜஸம் ஸம்ருதம்” என்பது. இதே ச்லோகத்தை மும்பாடினார் திருவாய்மொழியில் (7-1-8) “இன்னமுதெனத் தோன்றி ஓரைவர் யாவரையும பகை” என்பதென பாசுத்தினால் மொழிபெயர்த்திருக்கிறது ரென்வலாம். இந்தியர்கள் சிந்திப்பவர்களைப்பற்றி யநுபாசிக்கும் ஸுகம் அநுபவ லோகையில் அமுதம்போல் தோன்றிப் பிறகு தரக்கூறுது என்கையாலே விஷமாயப் பரிணமிக்கும். இதுதான் ராஜஸ ஸுகமென்பது.

61. இதற்குமேல் தாமஸஸுகமென்பது எத்தனைத்தென்னில்: “யதக்ரோ சாநுபந்தே ச ஸுகம் போஹநமாத்மந: சித்ராஸ்யயாப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸமூதாஹ்ருதம்” (18-29.) இந்த ச்லோகத்தினால் தெரிவிக்கப்படுமது. கீழ் சொன்னவற்றில், அநுபவ லோகில்லா விபாகதஸையிலோ ஏதேனுமொரு போதிலே அமுதம் உருமாகாரமுண்டு. இஃது ஆங்கனவன்றிங்கே இரண்டு தஸையிலும் விஷமாகவே காண்பது உறுதிவருவது. சோம்பேறியாயிருப்பது, செய்யவேண்டிய வற்றிலே கவனிப்பிக்கலாயிருப்பது ஆகிய இவை உபயதஸையினும் விஷமாயனதே.

62. இப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், ப்ராஹ்மண ஜாதிக்ஞரிய தருமமின்னது, க்ஷத்ரிய ஜாதிக்ஞரிய தருமமின்னது, வைச்ய ஜாதிக்ஞரிய தருமமின்னது, சூர்த் த ஜாதிக்ஞரிய தருமமின்னது என்று சொல்லுகையில் “சௌர்யம் தேஜோ த்ருதீர்தாக்ஷ்யம் யத்தீத சாப்பயகாயதம், தானமிச்வரபாவச் ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்” என்கிற ச்லோகத்தினால் க்ஷத்ரியதருமத்தை நெஞ்சிலே மூன்று வருளிச் செய்தான். இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஐந்து குணங்கள் க்ஷத்ரியனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றுள் சௌர்யமாவது போர்க்களத்தில் சிறிதும் கசாமே புகுவதற்குரிய வல்லமை. தேஜஸ்ஸாவது-பிறரால் அணைக்கவும் முடியாமை. த்ருதியாவது-தொடக்கின காரியத்தை எத்தகையிடைபூறுகள் மிடைத் தாலும் சர்க்காரமல் திறந்தவற்றியே தீரும்படியான மனவுறுதி. தாக்க்ஷயமாவது-எந்த காரியத்தையும் இவ்வித திறநீற்ற வல்லனாகை. [புத்தே சாயி அபலாயந்] போர்புரியவந்து நின்றபின் தனக்கு மரணமே ஸம்பவிக்குமென்று தோன்றினாலுங் கூட முதுகுசாட்டியோடாமல், அத்துடன் க்ஷத்ரியஜாதியிலே பிறந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஸ்வஜாதிதர்மபாசியயுத்தத்தை வழவறச்செய்கை ஆவாய்க மென்பதை மேன்மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லி, தான் சொன்னபடியே கேட்டாக வேண்டுமென்றும் தன்னையே தஞ்சமாகப் பந்தியாகவேண்டுமென்றும் வானைப்பழத்தில் உலகியேற்றுவது போலுரைத்து, கடைசியாக அவன் வாக்கெடுத்தது “நஷ்டோ மோஹ: ஸம்ருதீர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாத் மயாச்யத, ஸ்துதோஸமி ததஸந்தேஹ: சுரிஷ்யே வசநம் தவ,” என்று சொல்லுவித்துச் கீதையைத் தலைக்கட்டினாலுமற்ற. கண்ணு! உனது திருவருளால் என்னுடைய விபரீதத்தொன் மெல்லாம் கொலைத்தரு: உண்மையப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாயிற்று மனத்திலிருந்த கம்மஷங்குகளெல்லாம்

தீர்த்து ஒரு நிலையில் நின்று விட்டேன்; இனி நீ சொன்னபடி கேட்கிறேன் என்று சொன்னுனென்கிற வெவ்வளவையும் திருதராஷ்டிரனுக்கு எஞ்ஞாயன் சொல்லி நின்றான்.

63. கிதையுபதேசம் கேட்பதற்கு முன்பு அர்ஜுனன் இருந்த இருப்பு என்ன? இப்போது நின்றநிலை என்ன? என்பதே ஸாரமாக இங்கு உய்த்துணரத் தக்கது. நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் விட்டெறித்து தேர்து தட்டிலே உட்சார்ந்துவிட்டான் என்பது முதலத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. நீ சொன்னபடியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்றனென்பது பதினெட்டாமத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. அவரவர் களுக்கு எவ்வதர்மத்தில் குசியையுண்டாக்குவதே கிதையின் முழுநோக்கு என்ற தாயிற்று. இந்த சிதாசாஸ்திரம் அவதரித்திருக்கிற ரீதியை ஊன்றி நோக்குமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் (4-8-6.) *அறிவினில் குறை வில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய, தெரியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி* என்கிற பாசுரத்தின் பெருமை ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன் அருமைபெருமையைக் கண்ணபிரான் தானே முடிவில் “இதம் தே நாதபஸ் தாய நரபக்தாய உதாசந, நசாகச்சுருஷலே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி” என்கிற பொரு ச்லோகத்தினால் அற்புதமாகப் பேசினான். அர்ஜுனா! நான் உனக் குச் சொன்ன இந்த பரமகுறியுமாயான சாஸ்திரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே, அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே, அகச்சுருஷுவுக்குச் சொல்லாதே, என்னிடத்தில் அலையை யுள்ளவனுக்குச் சொல்லாதே யென்று கட்டளையிடுகிறான் கண்ணபிரான். இங்கு “ந ச மாம் யோப்யஸூயதி” என்ற விடத்திற்கு நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்ய மிட்டருளுகிறார்; காணக் கண்ணுயிரம் வேண்டும், கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும், நவில நாவாயிரம் வேண்டும், “மத்ஸ்வரூபே மதைச்வரீயே மத்துணேஷு 8 கிர்த்தி தேஷு” யோ தோஷமாவிஷ்கரோதி ந தஸ்மை வாச்யம்.” என்று பாஷ்ய ஸூக்தி யுள்ளது. என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஐவரியத்தையும் என் னுடைய குணங்களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷவிஷ்கரணம் செய்யல்வே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன், அவனுக்கு நீ ஒன்றும் சொல் ளாதே-என்று கண்ணபிரான் கட்டளையிடுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளு கிறார். பகவத் குணங்களை எத்தனை உயர்த்தியாகச் சொன்னாலும் அத்தனையும் ஓக்கும்! ஓக்கும்! என்றிராதே அவற்றில் அஸம்பாவிதத்வத்தை உபபாதிக்கின்றும் கேண்மினென்று, தங்களுக்குண்டான பாண்டித்யத்தை யெல்லாம் பகவத் குணங்களை இவ்விசையிலும் இறக்குவதி லுமே உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் பகவத் கிதைக்கு வெகுதூரத்திலே நிற்கவேண்டுமென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது.

யத்ர யோகேச்வர: 'க்ருஷ்ணே யத்ர பார்த்தீதோ ததுர்த்தர:.

தத்ர ஸ்ரீர் விஜயோ பூதி: த்ருவா நீதிர்மதிர்மம.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

பகவத்போஸாரங்கமும்

முற்றும் பெற்றது.

